

DŽEJMS PATERSON

**PREVRŠENA
MERA**

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson
CROSS THE LINE

Excerpt from Never Never copyright © 2016 by James
Patterson

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through
Gaal Literary Agency.

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

**PREVRŠENA
MERA**

Prolog

SMRT NA ROK KRIKU

Jedan

PROMENIO JE IDENTITET KAO ŠTO MNOGI RATNICI RADE PRED bitku. U ovakvim noćima nazivao je sebe Merkur.

Odeven u crno od kacige do čizama sa metalnim ojačanjem, Merkur se s motorom zavukao u veliki grm rododendrona kraj auto-puta Rok krik južno od Kalvertove ulice. Sedeo je na motoru i držao laserski radar kupljen u radnji vojnih viškova. Uperio bi radar u svako vozilo koje bi kraj njega prošlo i merio mu brzinu.

Tačno sedamdeset dva kilometra na sat. Sedamdeset jedan. Osamdeset četiri. Rutinski. Bezbedna brzina. Dosadna brzina.

Merkur se nadao da će na ekranu ugledati egzotičniju, veću cifru. S razlogom je verovao da će se takav pozamašan broj pojaviti pre no što se noć završi. Svakako je bio na pravom mestu.

Sagrađen hiljadu devetsto dvadesetih, auto-put Rok krik bio je napravljen tako da ne naruši prirodnu lepotu i slikovitost tog kraja. Vijugav put sa četiri trake vodio je od Linkolnovog memorijala ka severu, kroz parkove, vrtove i šume, a bio je dug skoro pet kilometara. U severozapadnom delu Vašingtona od njega se odvajao Bič drajv, koji je vodio udesno, na severoistok, dublje u park. Rok krik je nastavljao ulevo i zavijao nazad ka severozapadu do raskršća sa Kalvertovom ulicom.

Šezdeset devet kilometara na sat, prema radaru. Sedamdeset pet. Sedamdeset dva.

Ovi brojevi nisu bili iznenađujući. Auto-put je bio u Nacionalnom registru mesta od istorijskog značaja i održavala ga je Služba nacionalnih parkova. Brzina je bila ograničena na sedamdeset pet kilometara na sat.

Vijugavi put je, međutim, neodoljivo podsećao na stazu za Formulu jedan. Izdužene krivine, šikane, blagi usponi i nizbrdice, ravni delovi što teku uz samu reku – sve je bilo tu, a put je bio gotovo dvostruko duži od čuvene staze u Votkins glenu u Njujorku.

Već samo zbog toga je meta, pomislio je Merkur. Već to govori da će neko pokušati. Ako ne večeras, a onda sutra uveče ili prekosutra.

Pročitao je jedan članak u *Vašington postu* da su svake večeri šanse jedan naprema tri da neki bogati klinac ili neki matoriji lik koji muze državnu kasu isteraju nov porše ili nabudženi BMW i nagare ih po Rok kriku. Ili možda neki klinac iz predgrađa koji je čaletu maznuo audi, pa čak i neka sredovečna mama.

Svakojaki ljudi su opsednuti time. Jedan naprema tri, pomislio je Merkur. Ali večeras su šanse veće nego inače

Pre neki dan budžetska kriza paralisala je vladu. Zamrznuta su sva sredstva za čuvare reda u parkovima i šumama. Plate se nisu isplaćivale. Rendžeri su poslali kući iz pravnih razloga. Niko nije gledao sem njega.

Sati su prolazili. Saobraćaj se proredio, ali Merkur je i dalje držao uperen radar, snimao svaka kola, čitao presudu i čekao. Oko petnaest do tri ujutru počeo je da ga hvata san i pomislio je da treba da pođe kući kad se začulo brujanje motora pošto su neka jaka kola skrenula na auto-put sa Bič drajva.

Čim je čuo taj zvuk, Merkur je desnom rukom upalio motor, a levom uperio radar ka zvuku koji mu se bližio i koji je sad prešao u besno urlanje.

Kako je ugledao farove, tako je pritisnuo dugme.

Sto šesnaest kilometara na sat.

Bacio je radar u rododendron. Vraćće se posle po njega.

Kraj njega je proleteo maserati.

Merkur je pokrenuo motor i dao gas. Izleteo je iz rododendrona, preleteo preko ivičnjaka i uz škripu i dim sleteo na auto-put ni stotinak metara iza italijanskih sportskih kola.

Dva

MASERATI JE BIO GANC NOV, SJAJAN, CRN. IMAO JE ČETVORA vrata, pomislio je Merkur, na osnovu onoga što je video kad je protutnjao pored njega, verovatno SQ4.

Merkur je proučavao takva egzotična kola. Maserati SQ4 sa četvorim vratima imao je šestocilindarski motor sa direktnim ubrizgavanjem, postizao je maksimalnu brzinu od dvesta osamdeset četiri kilometra na sat, i imao je fantastičan sistem upravljanja, prenos i vešanje.

Maserati je, sve u svemu, bio dostojan protivnik, prikladan za izazove koje je ovaj put predstavljao. Prosečan čovek bi pomislio da je takav auto nemoguće prestići na tako zahtevnoj stazi, posebno motorom.

I pogrešio bi.

Merkurov motor bio je prava trkačka zver koja je mogla da razvije brzinu od trista pet kilometara na sat a da i dalje na njoj lako savladavaš krivine, zavoje i druga skretanja i promene terena sa kojima bi se susretao na putu, posebno ako znaš da voziš superbrze motore, a Merkur je znao. Celog života vozio je moćne dvotočkaše i znao je da je i te kako sposoban da ovaj stavi na probu.

Sto trideset kilometara na sat. Sto četrdeset pet. Maseratijeva stop-svetla su se načas upalila na kraju dugačke krivine. Ali vozač sportskog automobila nije predvideo drugo skretanje istegnutog S.

Merkur je iskoristio tu početničku grešku, pa zalegao na mašinu, dao gas i uleteo u drugi zavoj glatko i brzo kao raketa. Kad je izašao iz krivine, prednji točak mu se skoro zalepio za zadnji branik maseratija – išao je sto deset kilometara na sat.

Put je odatle vodio pravo ka jugu oko dva kilometra i vozač italijanskih sportskih kola pokušao je da pobegne Merкуру na toj pravoj deonici. Ali maserati nije mogao da se nosi s Merкurovim nabudženim motorom.

Merkur se vozio tik iza sportskih kola, pa pustio levu ručku upravljača i dohvatio pištolj remington 1911 prilepljen čičak-trakom za rezervoar za gorivo.

Sto četrdeset tri na sat. Sto četrdeset pet.

Malo napred put je oštro zavijao ulevo. Maserati će morati da koči. Merkur je usporio, zaostao i čekao.

Čim su se maseratijeva stop-svetla upalila, dao je gas i munjevito ga obišao kako bi se poravnao sa prozorom suvozača. Sedište je bilo prazno.

Merkur je video samo siluetu vozača pre nego što ga je dva puta upucao. Prozor je pukao. Meci su pogodili metu.

Maserati je skrenuo ulevo, udario u zaštitnu ogradu i odskočio, okrenuvši se u desnu traku baš kad je motor poleteo napred, izbegavši ga. Merkur je potom smanjio brzinu, pripremvši se da uđe u krivinu.

U retrovizoru je posmatrao kako maserati preleće ogradu, udara u drvo i eksplodira u vatrenoj kugli.

Merkur nije imao milosti prema vozaču niti ga je žalio.

Taj gad je morao znati da brzina ubija.

Prvi deo

UBISTVO POLICAJCA

Prvo poglavlje

UDALJAVAJUĆI SE OD POLICE SA BEZGLUTENSKOM HRANOM U supermarketu zdrave hrane, Tomas Mekgrat je pomislio kako žena ispred njega u tirkiznim helankama i odgovarajućoj sportskoj jakni, vitka i visoka, izgleda kao balerina.

U tridesetim godinama, visokih jagodica, bademastih očiju i crne kose skupljene u rep, bila je prelepa, čak egzotična. Žena je očigledno osetila Mekgratov pogled na sebi pošto se okrenula ka njemu.

Sa blagim istočnoevropskim akcentom rekla mu je: „Tome, hodaš kao matora drtina.“

„Baš se tako i osećam, Edita“, odgovorio je Mekgrat, koji je imao četrdeset i kusur godina i bio građen kao pomalo oronuli ragbista. „Ukočio sam se i boli me tamo gde sam mislio da me nikad neće boleti.“

„Previše godina dižeš tegove, a ne istežeš se“, odvrtila je Edita, stavljajući dve flaše čaja od kombuhe u kolica koja je Mekgrat gurao.

„Stalno se istežem! Ali ne onako. Nikada. A pogotovo ne u pet ujutru! U nekim pozama sam imao osećaj da mi je glava natekla kao krpelj.“

Edita je zastala ispred organskog povrća, birajući sastojke za salatu.

„Šta je to krpelj?“, upitala ga je.

„Znaš onaj mali insekt što prenosi lajmsku bolest?“

Edita se na to zakikotala. „I ništa ti se nije svidelo na prvom času joge?“

„Pa, moram da priznam, svidelo mi se da izvodim kobru u dnu sale dok ste sve vi lepe dame bile napred u psu okrenutom nadole“, rekao je Mekgrat.

Ona ga je na to ćušnula po ruci i rekla: „Ma nemoj!“

„Ispao sam iz ritma i ustanovio da mi se to zapravo sviđa.“

Edita je zavrtela glavom. „Šta je sa vama muškarcima? I posle svega ste mi misterija.“

Mekgrat se uozbiljio. „Kad smo već kod toga, jesi li uspela da pronađeš ono za šta sam te pitao pre neki dan?“

Edita se ukočila: „Tome, rekla sam ti da to nije tako lako.“

„Samo to uradi i završićeš sa njima.“

Nije ga ni pogledala. „A fakultet? Moj auto? Moj stan?“

„Obećao sam ti da ću ti pomoći.“

Vidno potresena, rekla je: „Nije ih briga, Tome. Oni...“

„Ne brini, uz sebe imaš ratnika Mekgrata.“

„Ti si lud“, kazala je, smekšavši i pomilovavši ga po obrazu.

„Samo za tobom“, odvratio je.

Posle kraćeg oklevanja Edita mu je poslala poljubac, pa pošla ka kasi. Mekgrat joj je pomogao da izvadi sve iz kolica.

„Zašto izgledaš kao prebijeno štene?“, upitala ga je kad je kasirka uzela da kuca robu.

„Pa, navikao sam da imam uzbudljivije stvari u svojim kolicima. Bar pivo.“

Pokazala je na flašu na pokretnoj traci. „Ovo je bolje za tebe.“

Mekgrat se sagnuo da je dohvati pre kasirke.

„Klifton draj?“

„Slično šampanjcu, ali od organskih jabuka, a ne grožđa.“

„Ako ti tako kažeš...“, skeptično će na to Mekgrat.

Dok je on pakovao namirnice u torbe, Edita je plaćala gotovinom iz torbice oko struka. Mekgrat se zapitao šta bi rekli njegovi drugovi iz detinjstva kad bi ga videli sa ženom koja kupuje klifton draj umesto pakovanja badvajzera. Ubili bi ga od zezanja. Ali pošto je Edita volela penušavo vino od jabuke, probaće da ga pije.

Bio je svestan da je njihova veza čudna, ali je nedavno zaključio da je Edita generalno dobra za njega. Uz nju je bio srećan, osećao se mlado i razmišljao kao mlad čovek, što je takođe bilo dobro.

Uzeli su torbe s namirnicama i izašli na toplu kišicu od koje je trotoar blistao. Saobraćaj je već bio gust u južnoj traci Viskonsinske avenije iako je bilo rano, ali je ka severu još bio redak.

Skrenuli su desno, i Edita je bila korak-dva ispred njega.

Sekund kasnije Mekgrat je krajičkom oka ugledao crveni plamen, čuo bam-bam-bam brze paljbe iz pištolja i osetio kako ga meci pogađaju, jedan u grudi. Srušio se na zemlju.

Edita je vrisnula, ali je dobila sledeća dva metka i pala kraj Mekgrata; organski proizvodi su se razleteli po krvavom trotoaru.

Za Mekgrata se sve dešavalo usporeno i kao u magli. Borio se za dah kao da su mu čekićem polomili rebra. Prebacivši se u automatski režim, nekako je iz džepa šorca izvukao mobilni telefon.

Pozvao je hitnu pomoć, tupo gledajući kako se netaknuta flaša klifton draja kotrlja niz trotoar.

Javio se dispečer: „Hitna pomoć.“

„Oboren policajac“, promumlao je Mekgrat. „Viskonsinska avenija tri hiljade dvesta. Ponavljam, oboren policajac...“

Osećao je da gubi svest, da polako nestaje. Ispustio je telefon i s mukom pogledao u Editu. Nije se pomerala, a lice joj je bilo zaleđeno, bezizražajno.

Mekgrat joj je šapnuo pre nego što je umro: „Žao mi je, Edi“, rekao je. „Zbog svega.“